

поза мѣсто отъ пѣтьтъ, за което азъ говорихъ, и което бѣха нарекли „райска долина“ на това основание, щото отъ тамъ чловѣкъ твърдѣ лесно може да се пресели въ райтъ.

Въ другия шатръ се намѣрваше складище отъ разни храни за болнитѣ: тукъ бѣше се настанилъ главния лѣкаръ и единъ отъ ординаторитѣ; а другитѣ двама лѣкари и аптекарътъ бѣха си устроили квартири въ колата на болницата. Азъ се натъквихъ при първитѣ, понеже у тѣхъ бѣше по-широко, но и тѣ само съ пространство можахъ да се похвалятъ: живѣянъето имъ тамъ никакъ не бѣше добръ; въ шатърътъ нѣмаха нито една масса, нито единъ столъ, — на мѣсто масса употрѣблявахъ едно праздно съндѣче, за столове имъ служѣха човали съ овесъ или съ кукурузъ. Пощо имъ разказахъ какви повинни има въ Габрово, азъ имъ обяснихъ цѣлтъ на моето дохождане, т. е. че желая да отида на позицитѣ. Тѣ и двамата поклатиха глава и казаха че това е много опасно предирнятие особено денѣ.

Но азъ си помислихъ, че ние макаръ и да сме военни доктори, то пакъ не сме военни хора, — заради това намъ се вижда все страшно; трѣбва да попитамъ нѣкой чловѣкъ, който не е страшливъ и е билъ между куршуми, а такъвъ бѣше единъ мой познайникъ, Карповъ, ротний командиръ отъ знаменития орловски пѣлкъ.

Начна вѣче да се мръкнува; врѣмето бѣше твърдѣ хубаво; неприятельтъ негърмѣше; азъ дойдохъ въ лагерътъ, гдѣто трѣбваше да бѣде Карповъ, намѣрихъ го и го попитахъ какво е неговото мнѣ-